

made han och kvarnen lät han förfalla. I stället ägnade han sig åt en ganska mystisk handel med varjehanda, men mest ädla metaller. Han besökte alla möjliga auktioner vida omkring i landet och köpte gammalt silver och smycken och hörde han av att någon, som ägde dylikt, kommit i penningknipa, så försummade han ej att hålla sig framme och köpa dyrbarheterna för billigt pris. Därigenom fick han själv öknamnet »Silverbengten» och hans kvarn »Silverkvarnen».

— Ja, du har rätt. — Det var en prosaisk uppläsning av det romantiska namnet, men fortsätt! — —

— Det hade väl ändå gått an om han hållit sig till den lojala silverhandeln, men så var långt ifrån fallet. Han var, som alla visste, tjuvköpare i stor skala och hade sina kunder snart sagt över hela riket. Mystiska personer, som helst höllo sig i det fördolda, besökte nattetid »Silverkvarnen» och deras ärende där var ingalunda svårt att förstå. Naturligtvis kunde en så allmänt känd sak ej undgå kronobetjäningen. Min företrädare i ämbetet höll talrika husvisitationer i Norrekvarn, men »Silverbengten» var honom för slug. Blott en enda gång råkade han fast och blev för innehavande av tjuvgods dömd till två års fästning. Nå, han utstod sitt straff och därefter fortsatte han sin affär i ännu större skala än förut och alla länsmannens försök att få honom ånyo fälld misslyckades totalt. Vid alla husvisitationer anträffades intet annat silver än vad han kunde styrka sig ha redligen köpt, och min företrädare stod där med lång näsa utan att kunna göra något vid saken, fast han inom sig själv kunde svära på, att tjuvköperi fortgick natt efter natt. Saken